

De opdracht

De
opdracht

Charly Metz

In memoriam Robert Sheckley (1928 - 2005)

Schrijver: Charly Metz
Omslagontwerp: Virtooz
ISBN: 9789403708027
NUR: 333

© Charly Metz, 2023

Eerste uitgave september 2023
Tweede herziene uitgave oktober 2023

Inhoudsopgave

De telekinator.....	5
De laatste mens.....	12
Gras.....	19
De ziekte van Glaor.....	24
Het protocol.....	36
De vrouwenplaneet.....	44
De weddenschap.....	53
De cyclus.....	59
Het bittere einde.....	65
De toekomstvoorspelmachine.....	69
Het geschenk uit de hemel.....	73
De drakendoder.....	78
De ontdekking.....	92
Project X.....	99
De transplantatie.....	113
De heks.....	120
De Motten.....	127
De opdracht.....	136
Wraak.....	144
Het monster.....	153
Dubbelgangers.....	157

De telekinator

Uitvinder Maddox schonk zichzelf nog maar eens een groot glas whisky in. Hij kon altijd beter nadenken met drank op. Als hij 's ochtends, zonder drank, nadacht over zijn laatste uitvinding, dan stapelden de technische problemen zich op. Het werk dat hij nog moest verrichten leek eindeloos. Het zou nog dagen gaan duren voordat hij zijn doel had bereikt. Dagen waarin hij ook de huur moest betalen. En zijn dagelijkse kostje. Dagen waarvoor hij eigenlijk geen geld had.

Maar die problemen verdwenen als sneeuw voor de zon wanneer Maddox had gedronken. De uitzichtloze situatie van het geldgebrek bleek dan eigenlijk wel mee te vallen. De technische problemen waren in feite ook niet zo moeilijk. Wat eerst onoplosbaar leek, werd, na een paar glazen drank, eigenlijk heel eenvoudig. Hij merkte dat de meeste hindernissen door zijn eigen gedachten werden veroorzaakt. Ik denk veel te moeilijk, zei Maddox regelmatig op vermanende toon tegen zichzelf. Ik moet niet zo ingewikkeld doen. Het is allemaal niet zo lastig als het lijkt. Voor de zekerheid noteerde hij al zijn gedachten en oplossingen op losse vellen papier. Zo kon hij later altijd weer teruglezen wat hij had bedacht.

Maddox had een keer zijn notities bekeken zonder dat hij whisky had gedronken. Het meeste was onbegrijpelijk en leek volkomen onzin. De krabbels bevatten onsamenhangende steekwoorden die nergens op leken te slaan. Eerst dacht hij dat zijn ideeën gewoon dronkenmanspraat waren. Gewauwel van een beneveld brein. Zinloze tekst. Maar toen Maddox weer wat glazen whisky op had bleken dezelfde notities toch erg waardevol. Hij had geen enkele moeite meer om de ideeën en oplossingen voor zijn proble-

men terug te lezen. Sommige van zijn invallen waren ronduit geniaal, al zei hij het zelf. Het waren oplossingen die hij nooit had kunnen bedenken zonder de hulp van sterke drank. Hij besloot om alleen nog maar aan zijn laatste uitvinding te werken na het drinken van een aantal glazen whisky.

Die uitvinding was geïnspireerd op Maddox' chronische geldgebrek. Het was een apparaat dat op afstand objecten kon verplaatsen. Het leek op een vorm van telekinese, maar dan met behulp van techniek. Het apparaat was eigenlijk gebaseerd op hetzelfde principe als een magnetisch veld, maar dan uitgebreid naar alle vormen van materie. De uitvinding naderde zijn voltooiing. Maddox had nog maar een paar dagen nodig. Dagen waarvoor hij de huur niet kon betalen, wreef hij zichzelf weer in. Dagen waarvoor hij eigenlijk geen geld had. Maar met behulp van zijn uitvinding, de *telekinator*, zou hij eenvoudig elke vorm van materie kunnen verplaatsen naar zijn werkplaats. Ook contant geld.

De huisbaas, meneer Graeyam, stond de laatste tijd echter steeds vaker op zijn deur te bonzen.

"Wanneer ga je de huur betalen!", riep hij. Dit had een aantal weken geduurd. De vragen van meneer Graeyam werden steeds dringender en waren na verloop van tijd omgeslagen naar bedreigingen over gedwongen uitzetting. Het duurde niet lang of er werd een papieren brief onder zijn deur door geschoven waar met rode letters "NOTIFICATIE VAN UITZETTING" op stond. Het bevatte ook een stempel van de rechtbank. Maddox had de brief bij het oud papier gelegd. Hij kon zich er nu niet mee bezig houden. Zijn uitvinding was immers bijna voltooid. Dan zou hij geld genoeg hebben. Hij zou de huisbaas dubbel en dwars terugbetalen.

Niet alleen de huisbaas kwam geld halen. Er waren nog meer schuldeisers die regelmatig aan de deur stonden, zoals de verschillende leveranciers van

gereedschappen en materialen, de bedrijfsleiders van supermarkten en de eigenaar van de drankzaak. Maddox had daarom uit voorzorg zijn bed verplaatst naar de werkplaats. Tevens had hij met vooruitziende blik genoeg voedsel en drank ingeslagen om komende maand te overleven. En hij had meteen ook de deur van de werkplaats gebarricadeerd. Als het lukte om zijn uitvinding af te maken dan waren alle problemen voorbij. Dan kon hij immers iedereen afbetalen. Hij moest het proberen. Nog maar een paar dagen, dan was het zo ver.

Maddox nam een slok van zijn zojuist ingeschonken whisky. Hij bekeek de laatste notities over het probleem waar hij aan werkte. De drank oefende zoals altijd snel invloed uit op het brein van Maddox. Hij begon zijn notities weer te begrijpen. Natuurlijk. Het probleem was eigenlijk heel eenvoudig. Hij kon het met een paar wijzigingen in de centrale energiegenerator verhelpen. Waarschijnlijk was hij er zelfs vandaag nog mee klaar. Hij ging aan de slag.

Na enige uren keek Maddox tevreden naar zijn uitvinding. Het was gelukt! De telekinator was klaar. Hij had het prototype aangesloten op zijn computer. Maddox ging aan het bureau zitten om de eerste test uit te voeren. Hij zou proberen om zijn bed, dat in de hoek van de werkruimte stond, te verplaatsen naar de andere hoek. Toen hij de juiste parameters had ingesteld, richtte hij de telekinator op het bed. De telekinator maakte bijna geen geluid. Opeens zag Maddox het bed bewegen. Het voeteneinde verplaatste zich langzaam naar het midden van de werkruimte. Daar bleef het staan. Maddox begon bijna hardop te juichen. De telekinator werkte. De verplaatsing was een feit. Al deed het apparaat niet precies wat er was opgedragen. Maar dat was een kwestie van afwerking.

Er klonk weer gebons op de deur.

“Doe open!”, klonk de bevelende stem van huisbaas Graeyam. “Politie! Opendoen in naam der wet!”, riep een onbekende stem. Er werd weer gebonsd. Kort daarna waren er zwaardere bonzen hoorbaar. Alsof er met een stormram tegen de deur werd gebeukt.

Maddox hoorde de geluiden en realiseerde zich dat de tijd begon te dringen. Hij moest onmiddellijk contant geld gaan verplaatsen. Het bankgebouw lag niet ver van de werkplaats af. Als hij naar buiten zou lopen dan was het de eerste straat rechts. Maddox begon vlug de telekinator in te stellen voor de verplaatsing van bankbiljetten. Hij liep naar zijn uitvinding om deze in de richting van het bankgebouw te draaien. Daarna ging hij weer aan zijn bureau zitten om de juiste parameters in te voeren. Omdat de test met het bed toch niet helemaal perfect was verlopen, verdubbelde Maddox de instellingen. Dat zou genoeg moeten zijn om het geld uit de bank naar de werkplaats te transporteren.

Op de achtergrond bleef het gebons hoorbaar. Er klonken nu meerdere stemmen door elkaar heen.

“Hij zal toch nog wel leven?”, zei iemand.

“Boeit niet. Ik verlies elke dag geld aan deze idioot”, snauwde meneer Graeyam. Het gebons ging door.

Snel schonk Maddox zich nog een glas whisky in. Na een diepe teug vermande hij zich en zette de telekinator opnieuw in werking. Aangezien het apparaat nu helemaal naar het bankgebouw moest reiken was het gezoem een beetje luider geworden. Maddox hield zijn adem in. Maar na een paar seconden zag hij iets verschijnen in het midden van zijn werkplaats. Het had de contouren van een stapel papier. Hij nam nog een slok van zijn whisky en zag dat de stapel steeds duidelijker werd. Maddox kon het bijna niet geloven. Was het dan echt gelukt? Hij onderdrukte de neiging om in zijn ogen te wrijven. Maar

het leek er toch echt op. Er lag een enorme een stapel bankbiljetten waarmee hij al zijn schulden kon afbetalen. Hij schakelde het apparaat uit en haalde opgelucht adem. Eindelijk! Hij had zijn doel bereikt.

Het bonzen op de deur werd steeds luider. De barricade begon te kraken. Er werd een kier zichtbaar en Maddox hoorde de stemmen nu beter. "Doe open Maddox!", zei meneer Graeyam. De kier was te klein waardoor hij nog niet goed in de werkruimte kon kijken. Maddox stond op het punt om de barricade weg te halen en de huisbaas een aantal bankbiljetten van de stapel te geven. Maar hij realiseerde zich dat de politie ook buiten de deur stond te wachten. Zodra ze binnen zouden komen zouden er vragen gesteld worden over de stapel met geld. Ze zouden hem meenemen naar het bureau en het zou niet lang duren voordat duidelijk werd waar de bankbiljetten vandaan kwamen. In dat geval kwam hij nog verder in de problemen.

Maddox probeerde de geluiden te negeren en dacht na. Hij pakte een nieuwe fles whisky. Het was de laatste uit zijn voorraad. Nadat hij de fles rechtstreeks aan zijn mond had gezet en enkele teugen drank naar binnen had gewerkt, kreeg hij een idee. Zie je wel, dacht Maddox. De beste ideeën ontstaan als ik drank op heb. Hij zou de telekinator op zichzelf richten. Daarmee kon hij zichzelf ook vanuit zijn werkruimte naar een andere plek verplaatsen. Als bestemming leek een mooi strand op Hawaï hem wel geschikt. Een geniaal plan. Snel liep Maddox naar de telekinator en draaide het apparaat naar zijn bureaustoel. Vanaf daar zou hij immers nieuwe parameters instellen om zijn verplaatsing mogelijk te maken. Hij ging weer zitten op zijn stoel en berekende snel de juiste instellingen. Toen alles was ingevoerd aarzelde hij even. Wat zou er gebeuren als hij een fout had gemaakt? Wat als de telekinator toch niet goed werkte? Maddox greep weer naar de fles whisky en dronk

haar in één teug leeg. Hij voelde zich meteen wat beter. Natuurlijk had hij geen fout gemaakt. En zijn uitvinding werkte, dat was nu wel bewezen. Hij boog zich voorover en startte de telekinator.

Meneer Graeyam had samen met de politie intussen de deur van de werkplaats iets verder open kunnen maken. "Maddox!", riep hij. "Waar ben je, Maddox?!"

De barricade, die inmiddels danig was verzakt, begon in elkaar te storten. Het was een provisorisch bouwsel van stoelen, tafels en losse metalen buizen. Ondanks de fragiele constructie had de politie veel tijd nodig gehad om de barricade doorbreken. Na een laatste bons van de stormram stortte de hele boel met een donderend geraas in elkaar en werd de deur opengegooid.

Graeyam rende de werkplaats in. Het eerste wat hem opviel was een grotesk ding dat bestond uit plastic buizen, plakband, wat stukken karton en een oud bakelieten regelpaneel. Het ding reikte tot aan het plafond. Er liep een kabel van het paneel naar een oude accu die kennelijk uit een auto was gehaald. Een andere kabel liep over de grond naar een laptop op het bureau van Maddox. Graeyam kwam dichterbij en zag dat Maddox voorover op het bureau lag. Hij bewoog niet en maakte een bewusteloze indruk, terwijl zijn linkerhand nog een lege whiskyfles vasthield.

Een aantal agenten was intussen ook de ruimte binnengekomen. Ze liepen naar het vreemde ding in het midden van de werkplaats. "Wat zou dit zijn?", vroeg één van de agenten. Ze bekeken het nieuwsgierig. Een andere agent zag een stapel papier naast het apparaat. Het bleken oude kranten te zijn die in stroken waren opgeknipt. "Wat is hier de bedoeling van?", vroeg de agent. Ze liepen rond en inspecteerden de hele ruimte. Het bed van Maddox was enigszins verschoven en stond schuin. De vloer was be-

zaaid met lege flessen. De agenten keken elkaar niet-begrijpend aan. Het was een bizar tafereel waarin iedere logica leek te ontbreken.

De laatste mens

Het laatste wat Skalipp zich kon herinneren was de lange val naar beneden. Hij zag de chaos, het onregelmatige gebons van de cabine en de explosies, en hij hoorde de geluiden nog nagalmen in zijn oren. Het waren rommelige minuten geweest - of misschien waren het seconden - waarin hij zeker wist dat hij zou sterven. In een laatste wanhoopspoging had hij de capsule in de richting van een kleine maan gestuurd. Hij was er niet zeker van dat de capsule het zou uithouden. Misschien zou de boel al exploderen voordat hij de maan kon bereiken. Maar misschien ook niet. Het was alles of niets.

Terwijl Skalipp deze beelden nog eens aan zich voorbij liet komen besepte hij opeens dat hij nog leefde. Hij merkte dat hij ademhaalde, en hij voelde zijn handen, armen en benen. Hij lag kennelijk in een bed. Het was stil, op een onregelmatige zoemtoon in de verte na. Skalipp haalde voorzichtig nog eens adem. Ja, hij was er nog. Tegelijkertijd vroeg hij zich af: hoe is dit mogelijk? Waar was hij terecht gekomen?

Vorzichtig opende Skalipp zijn ogen. Hij keek om zich heen. Hij lag inderdaad in een bed, in een kleine kamer. Er hingen plastic slangen aan zijn buik en linkerbeen. Links van hem stond een medisch apparaat met diverse lampjes die aan en uitgingen. Het display toonde ingewikkelde sinusgrafieken. Zo te zien werden hier zijn levensfuncties in de gaten gehouden. De kamer was verder leeg. Er was geen stoel of tafel te zien. De muren waren gewoon wit en de enige deur stond op een kier. In de verte hoorde Skalipp weer die zoemtoon. Het werd snel luider. Het leek wel alsof er iets dichterbij kwam.

Skalipp kromp ineen en probeerde zich achter zijn dekens te verstoppen. Wat stond er te gebeuren? Het gezoem werd luider en hield abrupt op. Toen zwaaide de deur helemaal open. Er stond een humanoïde figuur in de deuropening die vrijwel bewegingloos naar binnen gleeed. Het moest een robot zijn. Het hoofd zag er kunstmatig uit. De humanoïde robot had wel haar maar dit was overduidelijk geen natuurlijk haar. Het zat in een rare vorm op het hoofd. De twee ogen keken emotioneel recht vooruit. De androïde kon je alleen recht aankijken door zijn hele hoofd in de juiste richting te bewegen. Waar de neus had moeten zitten zag Skalipp de aanhechtpunten voor schroeven. De mond was duidelijk gemaakt van kunststof maar gesloten.

“Hoe voelt U zich vandaag?”, zei de humanoïde robot. De mond bleef gesloten. Kennelijk was het niet meer dan versiering.

Skalipp kreunde. Hij probeerde te antwoorden maar merkte dat hij niet kon spreken. Hij haalde diep adem en probeerde te hoesten. Dat was beter.

“Goed”, rochelde Skalipp.

“Laat ik mij voorstellen”, vervolgde de robot matter. “Ik ben verzorgingsrobot RX2134 model 5A serie 7 met het experimentele autocorrectiealgoritme 1C.”

Het bleef even stil. Skalipp wist even niet wat hij moest zeggen.

“Waar ben ik?”, vroeg hij dan maar. Zijn stem begon enigszins normaal te klinken.

“Dit is de 4e maan behorende bij planeet AERMXX-12 volgens de laatste Galactische Index uit het jaar 20972”, antwoordde de robot zonder aarzeling.

Daar had Skalipp nog nooit van gehoord. Blijkbaar was hij gestrand in één of andere uithoek van het heelal.

De robot bleef zoemen maar bewoog zich niet.

“Hoe voelt U zich vandaag?”, zei de humanoïde robot weer.

“Goed, goed”, antwoordde Skalipp nog een keer. Hij probeerde zich op te richten in bed maar dat lukte nog niet. Een stekende pijn schoot door zijn rug. De slangen aan zijn buik en been schudden heen en weer. Skalipp’s gezicht vertrok van de pijn. Dat voelde niet best.

De humanoïde robot draaide zich opeens om, en met een zoemend geluid bewoog hij zich door de deur naar buiten. Het gezoem werd langzaam zachter waaruit Skalipp kon opmaken dat de robot naar een ander deel van het gebouw was vertrokken. Na een tijdje was het helemaal stil. Skalipp kon zijn ogen niet openhouden en viel in een diepe slaap.

“Hallo hallo hoe voelt U zich vandaag?”, zei robot RX2134.

Skalipp schrok wakker en opende zijn ogen. De robot stond op dezelfde plaats als gisteren en keek met levenloze ogen in de richting van Skalipp.

“Goed”, wist Skalipp uit te brengen. Hij zuchtte en probeerde zich op te richten. Nog steeds voelde hij pijn in zijn rug maar het leek al iets beter.

“Heb je ook iets tegen de pijn?”, vroeg Skalipp desondanks.

De robot zoemde en draaide zijn hoofd 360 graden. Daarna draaide hij zijn hoofd weer 360 graden de andere richting op.

“Moment moment”, zei RX2134.

De robot bewoog in de richting van het apparaat met de ingewikkelde lampjes. Er was een aantal slangen op aangesloten. Eenmaal bij het apparaat kwam er uit de borstkas van de robot een mechanische arm tevoorschijn. Aan het einde daarvan was een injectienaald bevestigd die de robot in één van de slangen zette. Na een paar seconden trok de me-

chanische arm zich terug en sloot de robot zijn borstkas.

Skalipp voelde al snel de uitwerking van de injectie. Zijn ledematen begonnen loom aan te voelen en er trok een warme gloed door zijn lichaam. Hij voelde zich licht in zijn hoofd. Skalipp zag opeens alles wat rooskleuriger in.

“Dank je wel”, mompelde Skalipp, terwijl hij een poging deed om weer te gaan liggen.

“Graag gedaan graag gedaan”, zei de robot.

RX2134 bewoog zich naar de uitgang en gleeed verder weg van de gewonde Skalipp. Maar dat kon hem niet meer schelen. Hij verzonk in zijn zojuist toegediende roes. Hij voelde zich goed en bedacht dat hij blij was dat hij nog leefde. Misschien dat de humanoïde robot hem toch nog helemaal kon oplappen.

Skalipp was al wakker maar hield zijn ogen gesloten. Hij wilde meer weten over de plek waar hij terecht was gekomen. De robot was duidelijk door mensen gemaakt en voor mensen bedoeld. Hij wilde weten of er nog andere mensen in de buurt waren, en zo niet, waar zijn ze dan gebleven? Opeens hoorde hij hoe de androïde dichterbij kwam want het gezoem werd sterker.

“Hallo hallo hoe voelt U zich vandaag”, zei de robot.

Skalipp keek op en zag dat RX2134 op precies dezelfde plek stond als altijd.

“Het gaat wel”, zei Skalipp. “Zijn er nog andere mensen in de buurt?”

De robot draaide zijn hoofd weer 360 graden. Daarna draaide hij zijn hoofd weer terug. Blijkbaar was dat de indicatie dat hij nadacht.

“Geen andere mensen”, zei RX2134. De androïde zoemde weer.

“Waar zijn de mensen gebleven?”, vroeg Skalipp.